

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 525/2014-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Slavomírom Trnkócy, Gercenova 6/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Tos 37/2014 zo 16. apríla 2014, za účasti Krajského súdu v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Tos 37/2014 zo 16. apríla 2014 p o r u š e n é b o l o.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Tos 37/2014 zo 16. apríla 2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov) na účet advokáta Mgr. Slavomíra Trnkócyho, Gercenova 6/A, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Slavomírom Trnkócyom, Gercenova 6/A, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislava (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 37/2014 zo 16. apríla 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 55/2009 z 22. apríla 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 130/2010 zo 7. októbra 2010 uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a iné a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere osem mesiacov a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na šesť rokov s tým, že boli zrušené výroky o treste uložené mu trestnými rozkazmi okresného

súdu sp. zn. 0 T 98/2009 z 3. apríla 2009, sp. zn. 0 T 110/2009 zo 14. apríla 2009 a sp. zn. 3 T 37/2009 z 24. apríla 2009.

Sťažovateľ podal okresnému súdu 30. októbra 2013 návrh na upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti. Návrh odôvodnil tým, že tento trest vykonáva nepretržite od 3. apríla 2009, keď nadobudol právoplatnosť trestný rozkaz sp. zn. 0 T 98/2009, a doba vykonaného trestu zákazu činnosti sa mu podľa § 61 ods. 9 Trestného zákona započítava do trestu zákazu činnosti uloženého mu rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 55/2009 z 22. apríla 2010 s výnimkou doby ôsmich mesiacov, počas ktorých vykonával trest odňatia slobody. Do podania návrhu tak vykonal viac ako polovicu uloženého trestu zákazu činnosti a spôsobom života počas tejto doby preukázal, že ďalší výkon trestu nie je potrebný. Okresný súd jeho návrh zamietol na verejnom zasadnutí 21. januára 2014 s odôvodnením, že dosiaľ nevykonal polovicu uloženého trestu zákazu činnosti, a preto nie je splnená formálna podmienka na podmienené upustenie od výkonu zvyšku trestu. Krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa uznesením zo 16. apríla 2014, pretože sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu, podľa ktorého z evidenčnej karty vodiča je zrejmé, že v dobe od 22. októbra 2008 do 22. januára 2010 a od 22. júla 2009 do 22. novembra 2012 plynuli sťažovateľovi sankcie zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel uložené v priestupkových konaniach a trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel vo výmere šiestich rokov uložený v trestnom konaní plynie až po ich vykonaní, t. j. od 22. novembra 2012.

Podľa sťažovateľa „... *takýto údaj nemá oporu v platnom právnom poriadku. Trestný poriadok neustanovuje odklad výkonu trestu zákazu činnosti (z dôvodu, že plynie sankcia uložená v priestupkovom konaní)... Zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku nevyplýva, že výkon trestu zákazu činnosti začína plynúť iným, neskorším dňom než dňom nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku, ktorým bol uložený. Výkon trestu zákazu činnosti, uložený rozsudkom Okresného súdu zo dňa 22. apríla 2010, č. k. 1 T/55/2009-65 teda začal plynúť už dňa 7. októbra 2010..., pričom do tohto (nového)*

trestu sa započítava aj doba výkonu trestu zákazu činnosti, uloženého trestným rozkazom Okresného súdu zo dňa 3. apríla 2009, sp. zn. 0 T/98/2009.“.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd sa nezaoberal jeho podstatnými argumentmi, ktoré uviedol v sťažnosti, neodpovedal na námietku, že rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR (R 49/1976), na ktoré sa poukazuje v odôvodnení, sa týka inej právnej situácie, pretože v danej veci boli uložené dva tresty zákazu činnosti za spáchanie trestných činov, a predovšetkým nereaguje na námietku, že v právnom poriadku nie je norma, ktorá by upravovala začiatok plynutia trestu uloženého v súdnom konaní v nadväznosti na plynúcu sankciu uloženú v priestupkovom konaní. Preto považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu za arbitrárne.

Navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„I. Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo Sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základné právo Sťažovateľa podľa čl. 49 ústavy, rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. apríla 2014, sp. zn. 3 Tos/37/2014, porušené bolo.

II. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. apríla 2014, sp. zn. 3 Tos/37/2014, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

III. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 5.000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

IV. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy konania...“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí a uznesením č. k. II. ÚS 525/2014-10 z 11. septembra 2014 ju podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva

sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril za krajský súd jeho predseda [REDAKOVANÉ] prípisom sp. zn. Spr 3564/14 z 10. novembra 2014, v ktorom s odvolaním sa na vyjadrenie predsedníčky senátu „3Tos“ uviedol, že krajský súd zotrváva na svojom právnom názore prezentovanom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku v liste z 26. novembra 2014 k vyjadreniu krajského súdu zopakoval argumentáciu, ktorá je obsahom sťažnosti.

Účastníci konania ústavnému súdu zhodne oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd preto podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci.

II.

Z vyžiadaného na vec sa vzťahujúceho spisu okresného súdu sp. zn. 1 T 55/2009 ústavný súd zistil tieto podstatné skutočnosti:

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II č. ORP-P-1368/II-OBCP-08-V z 1. októbra 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22. októbra 2008, bola sťažovateľovi uložená za spáchanie priestupkov (v cestnej premávke) okrem iného sankcia zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu pätnásť mesiacov.

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II č. ORP-P-544/II-OBCP-2009-V z 1. júla 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 27. júla 2009,

bola sťažovateľovi uložená za spáchanie priestupkov (v cestnej premávke) okrem iného sankcia zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 40 mesiacov.

Trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 0 T 98/2009 z 3. apríla 2009, právoplatným 3. apríla 2009, bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere päť mesiacov, ktorého výkon bol podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní osemnásť mesiacov, a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu dva roky.

Trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 0 T 110/2009 zo 14. apríla 2009, právoplatným 14. apríla 2009, bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorého výkon bol podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov, a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu dva roky.

Trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 3 T 37/2009 z 24. apríla 2009, právoplatným 2. júla 2009, bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorého výkon bol podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov, a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu dva roky.

Trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 4 T 98/2009 z 21. augusta 2009, právoplatným 29. októbra 2009, bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, pričom okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože považoval tresty uložené

skoršími trestnými rozkazmi okresného súdu sp. zn. 0 T 110/2009 zo 14. apríla 2009 a sp. zn. 3 T 55/2009 z 24. apríla 2009 na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočné.

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 55/2009 z 22. apríla 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 130/2010 zo 7. októbra 2010 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, z ďalšieho prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere osem mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu šesť rokov a ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Súčasne boli zrušené výroky o treste uložené sťažovateľovi trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 0 T 98/2009 z 3. apríla 2009, trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 0 T 110/2009 zo 14. apríla 2009 a trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 3 T 37/2009 z 24. apríla 2009, ako aj ďalšie rozhodnutia na tieto výroky nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 37/2014 zo 16. apríla 2014, ktorého sa mal dopustiť krajský súd arbitrárnym a neodôvodneným rozhodnutím v konaní o návrhu na podmiennečné upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa § 61 ods. 1 Trestného zákona trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

Podľa § 61 ods. 8 Trestného zákona do doby výkonu trestu zákazu činnosti sa nezapočítava doba výkonu nepodmiennečného trestu odňatia slobody; započítava sa však doba, počas ktorej bolo páchatelovi pred právoplatnosťou rozsudku podľa osobitných predpisov odňaté oprávnenie na činnosť, ktorá je predmetom zákazu, a doba, počas ktorej už nesmel na základe opatrenia štátneho orgánu túto činnosť vykonávať.

Podľa § 61 ods. 9 Trestného zákona trest zákazu činnosti, ktorý odsúdený už vykonal, sa započítava do nového trestu zákazu činnosti, ktorý bol páchatelovi uložený pre ten istý skutok alebo do tohto trestu, ak bol uložený ako súhrnný trest alebo úhrnný trest.

Podľa § 69 ods. 1 Trestného zákona po výkone polovice trestu zákazu činnosti môže súd podmiennečne upustiť od výkonu jeho zvyšku, ak odsúdený v čase výkonu trestu spôsobom svojho života preukázal, že ďalší výkon tohto trestu už nie je potrebný.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. 6 Tz 3/76 z 9. marca 1976 (R 49/1976) pri určení polovice vykonanej časti trestu zákazu činnosti pre rozhodnutie o podmiennečnom upustení od výkonu zvyšku tohto trestu sa postupne uložené a dosiaľ nevykonané tresty zákazu činnosti (za predpokladu, že ide o zákaz tej istej činnosti) sčítajú.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

V každom súdnom konaní vrátane vykonávacieho trestného konania musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na podmiennečné upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť

vydané príslušným súdom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

Ústavný súd v uvedených súvislostiach poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05), v ktorej zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu č. k. 1 T 55/2009-173 z 21. januára 2014, a ku konkrétnym námietkam sťažovateľa uviedol:

„K námietkam obhajcu, že trest zákazu činnosti uložený Okresným súdom Bratislava II rozhodnutím sp. zn. 1 T/55/2009 z 22. 4. 2010 začal plynúť dňa 07. 10. 2010 (a nie ako to ustálil okresný súd dňom 22. 11. 2012), krajský súd zhodne ako súd prvého stupňa konštatuje, že podľa evidenčnej karty vodiča pred uplynutím trestu zákazu činnosti, ktorý bol uložený vo veci sp. zn. 1 T/55/2009 plynuli sankcie – zákaz činnosti uložený v priestupkovom konaní a to vo veci:

ORP-P-1368/II-OBCP-08-V (15 mesiacov) a

ORP-P-544/II-OBCP-2009-V (40 mesiacov) do 22. 11. 2012 a skutočne trest zákazu činnosti začal plynúť až dňa 22. 11. 2012 rozhodnutím vo veci sp. zn. 1 T/55/2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 To/130/2010 zo 07. 10. 2010 t. j. až po výkone posledného zákazu činnosti v súlade s judikátom R 49/1976.

Sťažnostný súd k správnyim dôvodom rozhodnutia prvostupňového súdu dodáva nasledovné: z hľadiska formálnej podmienky ustanovenia § 69 ods. 1 Tr. zákona sa polovica výkonov trestov zákazu rovnakej činnosti odsúdenému postupne uložených a plynule

za sebou vykonávaných stanoví zo súčtu ich výmery. Teda postupne uložené a doposiaľ nevykonané tresty rovnakého druhu sa z hľadiska ich výkonu považujú za trest jediný.“

S posledným citovaným odsekom napadnutého uznesenia krajského súdu v časti za bodkočiarkou možno súhlasiť, keďže plne korešponduje s rozhodnutím publikovaným pod č. R 49/1976. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu však nie je zrejmé, prečo krajský súd aplikoval práve uvedené rozhodnutie, keď sťažovateľovi neboli uložené viaceré tresty zákazu činnosti, ktorých výmery by bolo potrebné sčítať pre určenie polovice vykonaného trestu zákazu činnosti, ale bol mu uložený súhrnný trest za súčasného zrušenia trestov uložených predchádzajúcimi trestnými rozkazmi. Rozhodnutie č. R 49/1976 odkazuje v odôvodnení na zásadu obsiahnutú v § 36 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom v relevantnom čase, ktorý svojím znením zodpovedá v súčasnosti platnému a účinnému § 43 Trestného zákona.

Podľa § 43 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný, a ukladá mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu. Ak je jedným z týchto trestov trest odňatia slobody, rozumie sa takou najvyššou výmerou doba dvadsiatich piatich rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie.

Z § 43 Trestného zákona vyplýva, že výkon neskoršie uloženého trestu začne až po vykonaní trestu rovnakého druhu uloženého skorším rozsudkom. Ako už bolo uvedené, to nie je prípad sťažovateľa. Krajský súd neodôvodnil vo svojom rozhodnutí právne relevantným spôsobom, v ktorých ustanoveniach právneho poriadku majú oporu jeho právne úvahy, podľa ktorých je potrebné sankciu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá uloženú sťažovateľovi v priestupkovom konaní považovať pre účely stanovenia polovice vykonaného trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá za trest.

Výkon trestu zákazu činnosti začína právoplatnosťou rozsudku, ktorým bol uložený (R 8/1969), a predlžuje ho len doba výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody (§ 61 ods. 8 Trestného zákona).

Krajský súd uvedený právny názor neakceptoval, zároveň však neuviedol právne relevantné dôvody pre svoj odlišný právny názor.

Vzhľadom na to, že krajský súd neuviedol v napadnutom uznesení žiadnu ďalšiu argumentáciu, ktorá by mohla podporiť výrok jeho rozhodnutia, a ústavný súd nie je oprávnený zastupovať všeobecné súdy pri výkone ich právomoci rozhodovať o návrhoch účastníkov (strán) konania, a teda prípadne dopĺňať ďalšie dôvody rozhodnutia, ústavný súd, vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia, konštatuje, že krajský súd sa dopustil arbitrárneho výkladu a aplikácie § 69 ods. 1 Trestného zákona pri posudzovaní, či sťažovateľ spĺňal formálnu podmienku na podmienečné upustenie od výkonu zvyšku uloženého trestu zákazu činnosti, a v odôvodnení rozhodnutia nereagoval na podstatnú námietku sťažovateľa, ktorou poukazoval na odlišnosť jeho situácie od tej, ktorá bola posudzovaná v rozhodnutí č. R 49/1976 a ktorú krajský súd použil ako rozhodujúci (a v podstate jediný) právny argument. Krajský súd sa tak ústavne súladným spôsobom nevysporiadal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa spôsobilou spochybníť prvostupňové rozhodnutie okresného súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd napadnutým uznesením porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd na záver poznamenáva, že toto rozhodnutie sa v konečnom dôsledku netýka posúdenia, či sťažovateľ spĺňal všetky podmienky na podmienečné upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti.

Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd sťažnosti v tejto časti nevyhovel. V súlade s konštantnou

judikatúrou štrasburských orgánov ochrany práva čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je aplikovateľný na „konanie o udelenie podmieneného prepustenia“, čomu zodpovedá aj konanie o podmienené upustenie od výkonu trestu zákazu činnosti. Toto konanie sa totiž netýka rozhodnutia o „trestnom obvinení“ a ani o „občianskych právach a záväzkoch“ (pozri napr. rozhodnutia vo veciach: Plischke c. Rakúsko zo 7. 3. 1964, X. c. Rakúsko z 23. 5. 1966, X. c. Rakúsko z 19. 7. 1966, X. c. Spojené kráľovstvo z 13. 7. 1970, Helmut Aldrian c. Rakúsko zo 7. 5. 1990).

Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, III. ÚS 156/2012, II. ÚS 441/2012).

Keďže v konaní o návrhu na podmienené upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti sa nerozhodovalo o trestnom obvinení sťažovateľa v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, tento článok dohovoru nie je na dané konanie aplikovateľný. Sťažnosti sťažovateľa v tejto časti preto ústavný súd nevyhoviel (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím... boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím, ústavný súd také rozhodnutie zruší.

Pretože uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 37/2014 zo 16. apríla 2014 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto nálezu. V ďalšom postupe bude krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu v súlade s § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia 5 000 € *„vzhľadom na komplikácie, ktoré mi pretrvávajúci zákaz činnosti vieš motorové vozidlá akéhokoľvek druhu spôsobuje v osobnom živote (starostlivosť o maloleté dieťa) aj v pracovnom živote, a ujma, ktorá mi vznikla do dnešného dňa sa už nedá napraviť, resp. odstrániť“*.

Vykonanie stanovenej časti trestu zákazu činnosti je len jednou z podmienok, ktoré musia byť kumulatívne splnené na rozhodnutie o podmieňene upustenie od výkonu jeho

zvyšku. Sťažovateľovi nevzniká s podaním návrhu ani v prípade vykonania stanovenej časti trestu právny nárok na podmienené upustenie od výkonu zvyšku uloženého trestu zákazu činnosti, a preto ústavný súd nemohol prihliadať na citovanú argumentáciu sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu pre sťažovateľa vyslovenie porušenia jeho základného práva a následné zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie dostatočnou satisfakciou. O návrhu na priznanie finančného zadosťučinenia preto ústavný súd rozhodol tak, že mu nevyhovelo (bod 4 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2013, ktorá bola 804 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2014. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon sumu po 134 €, čo spolu s paušálnou náhradou hotových výdavkov 2 x 8,04 € za každý úkon právnej služby predstavuje sumu 284,08 €, po jej zvýšení o DPH, ktorej platiteľom je právny zástupca sťažovateľa (§ 18 ods. 3 vyhlášky), predstavuje priznaná úhrada sumu 340,90 € (bod 3 výroku tohto nálezu). Za tretí úkon právnej služby (stanovisko sťažovateľa k vyjadreniu krajského súdu) ústavný súd úhradu nepriznal, pretože stanovisko neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli prispieť k ďalšiemu objasneniu veci.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2015